

.....de var alle samlet på samme sted med samstemt sinn... Ap.gj. 2.1

Et nyhetsbrev for menigheten Apostolisk Tro

se også: [www. apostolisk-tro.no](http://www.apostolisk-tro.no)

august 2019

Det er ferietid, og ikke så mye aktivitet i menigheten nå. Mange deltar på campmeeting i Portland, og vi som er hjemme kan følge med på nett. Må Gud velsigne den enkelte av dere også i denne tid!

Til Norge via Russland

Mercy og Francis og deres to barn, Jason (3.5) og Joyce (2) har de siste par årene vært et positivt tilskudd til vår menighet i Stavanger. Begge kommer fra Nigeria.

Francis forteller:

Min far er katolikk, og jeg gikk derfor i den katolske kirke og på katolsk skole. Jeg er nest yngst av fem søsken, og da jeg var to år gammel, ble foreldrene mine skilt. Det førte til at vi barna bodde hos besteforeldrene i oppveksten, mens foreldrene etablerte nye familier på hver sin kant. Som katolikk ble jeg oppdratt til å skrive for mine synder hos presten og be gjennom Maria. Jeg hadde derfor ikke noe begrep om frelse før jeg var 16 år og ble invitert med til en evangelisk menighet. Det førte til oppstandelse hjemme, da de ønsket at jeg skulle fortsette som katolikk. Men heldigvis hadde min eldre bror banet vei for meg, da han byttet menighet et par år tidligere.

Ett år etter jeg begynte å studere i Nigeria, fikk jeg utrolig nok studieplass i Russland på et studium som jeg virkelig ønsket meg. Det første året ble svært krevende, for få i Russland kunne engelsk, og studiet var på russisk. Gud hjalp hele veien. Jeg var nære på å gi opp flere ganger, men Gud sto meg bi. Jeg brukte det første året til å lære meg russisk, og gjennomførte der min bachelor grad. Noe av det første jeg gjorde da jeg kom til Russland, var å se etter en evangelisk menighet. Takket være pastoren der og felleskapet med menigheten, klarte jeg å holde ut de første månedene med streng kulde, uten noe nettverk og med manglende språkkunnskaper. Jeg gir Gud æren for at jeg faktisk var i stand til å gjennomføre mine år i Russland.

Etter at jeg var ferdig i Russland, fikk jeg en studieplass i Norge og gjorde ferdig min mastergrad her. Etter dette fikk jeg jobb her i Norge og jeg ble gift med Mercy i 2015. Det tok over ett år før Mercy fikk visum til Norge, men i 2016 flyttet hun hit og vi har bodd her siden – først i Oslo og deretter her i Stavanger området.

Mercy forteller:

Jeg kommer fra den østlige delen av Nigeria. Jeg vokste opp i en familie med flere søsken. Far var en ustabil figur i hjemmet, men mor var en sterk kvinne og alvorlig kristen. Hun var opptatt av at ungene sine skulle gi sitt liv til Jesus. Jeg var snill og grei, og så ikke helt behovet for frelse før den dagen jeg fylte 14 år. Den dagen tenkte jeg for meg selv; «Hva er det jeg egentlig ønsker meg i dette året?» og jeg innså da at jeg ønsket å gi mitt liv til Jesus. Helt alene, på kne, gråt jeg og ba Jesus om tilgivelse for mine synder. Jeg, som tidligere mente jeg var snill og ikke hadde gjort mye galt, ble påminnet om alle de synder jeg faktisk hadde gjort. Der og da opplevde jeg å bli frelst og jeg fikk en visshet om at jeg hadde fått etablert et forhold til Gud. Jeg dro straks ut for å snakke med vennene mine om det jeg hadde opplevd.

Jeg takker Gud for at han førte Francis og meg sammen. I Nigeria blir man ikke oppmuntret til å være kjærester uten at det er godkjent av foreldre og pastoren. Jeg kjente ikke Francis så godt, selv om vi hørte til samme menighet, fordi han reiste tidlig til Russland. Jeg var engstelig for å gifte meg og stifte en familie, delvis fordi min egen far ikke var en god rollefigur. Men Gud viste meg at Francis var en gave som var reservert for meg. Jeg er takknemlig for Guds omsorg for oss, og vi har ønske om å være aktiv i menighetsarbeidet. I løpet av omtrent 3 år i Norge har Gud hjulpet meg å finne en studieplass på Universitet i Stavanger og en fast jobb. Jeg er takknemlig for alt Gud har gjort.

Mercy studerer for tiden sykepleie, og hun behersker norsk godt. Francis har igjen fått arbeid som ingeniør i oljeindustrien. Vi er takknemlige for at Mercy og Francis er en del av vår menighet i Stavanger, og vi ber om at Gud må velsigne dem og deres familie i tiden framover.

En motstander ble en medarbeider

Det nye pastorparet i Portland, David og Rosie Lambert forteller hvordan Gud leder dem.

Davids vitnesbyrd

Det var en stor velsignelse å vokse opp i et kristent hjem, og jeg fikk kjenne mange gudfryktige mennesker som var forbilder for meg. Jeg tok det imidlertid som en selvfølge, slik så mange gjør, som opplever en slik rikdom. Jeg tvilte aldri på Guds eksistens eller hvorvidt han kunne endre livet til alle som ønsket det, men jeg var ikke interessert.

I tidlige år, var det tider da Den hellige ånd talte til meg, og jeg visste at jeg burde be. Jeg husker spesielt ett møte, da jeg følte en sterk dragning til Gud og sa til min ufrelste fetter at jeg ville bøye meg, hvis han ville gjøre det. Han nektet, og det gjorde også jeg. Etter den opplevelsen var jeg i stand til å overdøve Guds stemme lettere, og jeg følte etter hvert ikke noe kall. Jeg ble bitter og til tider også sint med tanken på at jeg vokste opp i et kristent hjem.

I ungdomstiden begynte jeg å eksperimentere med mye som jeg aldri hadde trodd jeg ville prøve, og jeg gjorde mye som jeg ikke trodde jeg ville gjøre. Det varte ikke lenge før jeg var bundet av syndige lyster og uvaner som førte meg helt ut av kontroll. Jeg takker Gud for hans trofasthet mot meg! Jeg var bare 14 år da jeg forsto at livet mitt var i en nedadgående spiral. Jeg ble stadig mer ulykkelig og ussel. Da viste Herren meg at jeg ville ødelegge meg selv fullstendig hvis ikke jeg ga meg over til ham. Jeg forsto også at dagen ville komme at Gud ville slutte å kalle på meg hvis jeg fortsatte å stå imot Helligåndens påvirkning. Da ville jeg gå evig fortapt.

Det var en sommer da vi var på leirmøter i 1983 at jeg til slutt knelte ved sengen og ga mitt liv til Gud. Jeg fortalte ham at jeg ville gjøre det han krevde av meg, bare jeg kunne bli av med synden og få fred. Jeg kan fortsatt huske det øyeblikket han inntok mitt hjerte og gjorde en stor forandring. Alt ble nytt fra det øyeblikket av. Mine ønsker og motiver ble endret og min munn som var så sjofel ble rensset. Jeg var blitt et nytt menneske!

Etter at jeg var blitt frelst, ble det lagt et ønske i meg om å søke dypere inn i Guds rike. Det gikk bare noen få måneder før jeg vitnet offentlig for første gang, og jeg begynte å være med i bønn etter møtene for å komme nærmere til Gud. Det var da jeg ble helliggjort. Det var en definerbar og ekte erfaring. Selv om jeg var frelst allerede, føltes det som om jeg ble rensset igjen da jeg ble helliggjort. Jeg følte også et dypere ønske om å være en del av den åndelige storfamilien. Jeg følte et fortrolig samfunn med Gud som jeg ikke hadde fornemmet på samme måte før.

Dagen etter at jeg var blitt helliggjort, møtte jeg en venn på skolen. Han kom bort til skapet mitt og sa: «Det ser så rent og fromt ut her.» Det var et uvanlig og uventet kommentar, men det var nok en

bekreftelse for meg på at det Gud hadde gjort i mitt hjerte var en virkelighet og at andre kunne se endringen.

Jeg lengtet fortsatt etter å få mer fra Gud, og jeg fortsatte ivrig med å søke det. Mange andre på min alder søkte også etter det samme, og det gjorde godt å være flere som kunne støtte hverandre i bønn. Vi opplevde mye godt mens vi ba, og jeg minnes spesielt den gangen jeg ble fylt med Den hellige ånd. De som var i nærheten sa at de kunne høre da jeg talte i et annet språk. Det var et vitnesbyrd som jeg ikke hørte selv. Jeg ønsket ikke å tvile på det som Gud hadde gjort for meg, så jeg trodde at det var en fullbyrdet gjerning og vitnet om det. Jeg hadde likevel et ønske om å oppleve noe som det ikke kunne være tvil om. Og det var tider da jeg strevde med tanken om at jeg ikke hadde hørt vitnesbyrdet selv. Noen få år senere da familien flyttet til en annen by, løste Gud definitivt problemet for meg. Etter et møte en torsdag kveld, talte jeg med Herren om at jeg ville ha den erfaringen bekreftet overfor mitt innerste hjerte. Jeg sa til og med at jeg ville gå helt tilbake til utgangspunktet og søke alt fra bunnen av, hvis det var nødvendig. Gud krevde ikke det av meg, men ga meg vitnesbyrdet som jeg trengte, og bekreftet fullt ut at verket var fullført.

Min kone, Rosie vokste opp i Los Angeles i California, og vi ble kjent da det ble holdt fellesmøter i våre menigheter. Vi forsto snart at vi var den rette for hverandre, og vi ble gift i 1993. Noen få år senere, fikk jeg et kall til å være en forkynner. I bønn etter et møte, var jeg villig til å gjøre de nødvendige innvielser, men jeg sa det ikke til noen før året etter da min pastor spurte om jeg hadde et kall til å forkynne.

Det var omtrent samme tid at vår eldste datter ble født, så det var mye som endret seg i livet, men Herren har alltid bidratt etter behov. Da vår andre datter ble født, for femten år siden, ble vi fortalt at det var noe fryktelig galt med henne. De sendte oss til en spesialist, som fortalte at hun sannsynligvis led av en sjelden nervelidelse som kunne føre til at hennes helse ville bli svekket, og at hun neppe kunne overleve lenger enn to til tre år. De fortalte også at det ikke var noen behandling for denne sykdommen. Mange bønner ble sendt opp av familien og de troende, og Herren helbredet henne! Hun er sunn og frisk i dag!

Samtidig med at vår datter ble diagnostisert med en uhelbredelig sykdom, oppdaget legen også tidlige stadier av eggstokk kreft hos min kone. Han fortalte at det måtte gjennomføres en cellegift kur etter et par operasjoner. Det ble bedt igjen om hjelp. Vi ønsket å tro på Jesus og stå på de løfter han har gitt. Ved et under, grep Herren inn også for henne, og hun har ikke hatt en dag med cellegift behandling!

Jeg er så takknemlig for at Herren er nær når det skjer noe som prøver vår tro. Han har gitt oss mer enn vi fortjener, og det er mitt fortsett å tjene Ham trofast i alt han kaller meg til å gjøre, og være tro til han tar meg hjem eller kommer for å hente meg.

Rosies vitnesbyrd:

Mitt vitnesbyrd begynte den dagen jeg ble født. Det var komplikasjoner under fødselen, og legen fortalte mine foreldre at jeg hadde fått en hjerneskade. Det ble bedt i menigheten og jeg ble helbredet fullstendig. Jeg hørte om dette i oppveksten, og det styrket meg i troen.

Begge mine foreldre var kristne. Min far var musikkleder i menigheten i Los Angeles. Jeg fikk høre Evangeliet fra min tidligste barndom. Da jeg var fire år gammel, fortalte jeg en løgn og følte en fryktelig skyld. Jeg gikk fram til alteret en kveld etter et møte og ba Jesus tilgi meg og ta bolig i hjertet mitt. Skyldfølelsen forsvant og hjertet følte så rent. Jeg visste at jeg var blitt frelst. Noen år senere, hørte jeg et vitnesbyrd om at tilbøyeligheten til å bli sint ble fjernet da vedkommende ble helliggjort. Jeg syntes at jeg også hadde så lett for å bli sint, og snakket om det jeg hadde hørt med mor. Jeg hadde noen spørsmål om hva helliggjørelse var. Mor forklarte, og Herren viste meg etter kort tid at også jeg trengte å bli helliggjort. Min bønn var ikke lang og omstendelig. Jeg visste at Gud ønsket å la meg få denne opplevelsen, så jeg trodde ganske enkelt, og det skjedde. Jeg kan ennå minnes hvor ren og god jeg følte i mitt indre. Jeg var ung, men Gud endret min natur.

Det gikk ikke mer enn et par år før jeg forsto at jeg trengte å oppleve Åndens dåp. Jeg hadde et så sterkt ønske om det, at jeg fortsatte mer enn en gang å be i sengen til jeg sovnet. Jeg var bare et barn, men Gud gjør ikke forskjell på folk, og hjertet mitt var åpent mot kallet. Han ventet på innvielser fra min side som kunne gjøre meg skikket i arbeidet for ham, og jeg hjulpet til å innvie mitt liv helt for ham. Jeg søkte i et par måneder, og opplevde å bli fylt med Den hellige ånd på en leir. Det ga meg en usedvanlig sterk opplevelse av å være i Guds nærhet. Like etter det, da jeg var 12 år, begynte jeg å spille piano i møtene. Året etter, var det behov for søndagsskolelærere, og både min tvillingsøster og jeg fikk den oppgaven.

Da jeg ble eldre og begynte å forstå mer av omfanget av de løfter jeg hadde gitt Gud, måtte jeg gjøre valg og følge opp det jeg hadde gitt av løfter. Herren bevarte meg gjennom grunnskolen og videregående, på en fagskole og i mitt arbeid som referent i rettsaler. Jeg er også blitt velsignet med en hengiven kristen ektefelle.

Men det hendte i de årene at jeg ble for sterkt fokusert på det som er i verden. Jeg ble fortalt at jeg måtte ha klare mål og arbeide flittig mot dem for å lykkes i arbeidslivet. Det er sant at det er godt å arbeide mot et mål, men jeg glemte et viktig skritt – å la Gud være med og definere mine mål. Jeg strevde for det som andre sa var viktig. Jeg ønsket å tjene godt, kjøpe et hus, få barn og mye annet. Jeg hadde en egen plan for å kunne nå disse mål. Jeg valgte å reise mye for å tjene bedre, og det skapte problemer i ekteskapet. Jeg gikk ikke bort fra troen, men min jobb krevde mange reiser, og jeg var ikke så ofte på møter lenger. Mine daglige andakter ble mer sporadiske, og mitt hjerte var ikke det samme som da jeg var yngre. Jeg arbeidet lange dager, og lyktes til en viss grad, men resultatet var ikke det jeg hadde håpt. Jeg tjente godt, men brukte opp pengene, og det var aldri nok for alt det jeg følte jeg trengte.

På samme tid, følte jeg at Gud ba om en innvielse fra min side, og jeg sto imot. Jeg hadde tidligere i livet begynt å lytte til sekulær musikk. Til å begynne med syntes jeg ikke at det var skadelig, og jeg likte de følelser musikken ga meg. Jeg var naiv i forhold til faren ved verdslig underholdning, kanskje fordi jeg ble frelst så tidlig i livet. Jeg forsto ikke at det er åndelig påvirkning i musikk som kan ha en sterk innflytelse på vårt forhold til Gud. Jeg visste at en del musikk ikke var godt for meg, men jeg elsket det.

Gud er trofast, og han brukte omstendigheter til å dra meg tilbake til min første kjærlighet. En predikant som jeg kjente sviktet sitt kall og sitt forhold til Gud, og jeg ble sjokkert da jeg hørte om det. Jeg spurte Gud: «Hvordan kunne slikt skje?». I det øyeblikket viste Gud meg at hvis ikke jeg ga ham den innvielsen han ønsket av meg, ville også jeg falle fra troen. Han viste meg hva slags menneske jeg ville være hvis han ikke var en del av mitt liv, og det var forferdelig! Den jeg så var verre enn den verste synder jeg noen gang har kjent.

Han viste meg da at jeg måtte overgi alle deler av livet mitt til Gud, og at det var for mitt eget beste! Jeg ba om unnskyldning for at jeg hadde vært så gjenstridig og hadde stått imot hans påvirkning i flere år, mens han ventet tålmodig på meg. Denne opplevelsen var så virkelig for meg at jeg begynte å lure på om jeg burde søke frelse om igjen, men han forlangte bare en innvielse av meg. Jeg sa til Gud at jeg ville slutte å lytte til sekulær musikk, og ba om å få en hjerteforandring, så jeg

ikke elsket slik musikk mer. Min bønn ble: «Jeg ønsker å elske det du elsker og hate det du hater.» Gud besvarte den bønnen. Han ga meg en avsky mot den musikken som jeg tidligere hadde vært så glad i.

Etter at jeg overga meg fullt ut igjen, ble mitt forhold til Gud så skjønn at jeg aldri har ønsket å gå tilbake til der jeg hadde vært. Jeg følte at jeg var blitt satt fri fra noe som ikke hadde verdi, og jeg opplevde igjen den rene kjærligheten som jeg hadde hatt som en ung kristen. Jeg sluttet med å definere mine egne mål i livet, og rådførte meg med Gud. Jeg sa: «Hva vil du at jeg skal gjøre?», og han rettet opp livet mitt fullstendig.

I 2003 ble vår yngste datter født med en livstruende form for muskelsvikt i ryggmargen. I samme uke ble vi fortalt av legen at jeg hadde eggstokk kreft. Selv om det var sjokkerende nyheter å få, som var vanskelige å bære, kunne jeg se tilbake på alt det Gud hadde gjort for meg i livet. Min mann ba predikanter komme hjem til oss, og både datteren vår og jeg ble salvet med olje og bedt for. Det var også mange andre som ba for oss.

Gud hørte vår bønn, og et under fant sted! Vår datter begynte å bevege armene og føttene, og hun var innen kort tid fullstendig helbredet av sykdommen. Hun er en sunn og frisk tenåring i dag. Jeg ble anbefalt operasjon, og legene sa etterpå: «Vi forstår ikke hvordan, men kreften har ikke spredt seg, og vi fikk tak i alt.» De fant ut at det ikke var nødvendig med mer behandling, og jeg er kreftfri i dag.

Gud har gitt vår familie et kall til å flytte til Portland, og det har vært en velsignelse for oss å kunne gå inn i oppgaven. Jeg har så mye å være takknemlig for! Vi tjener en mektig Gud som fortjener å bli lovet! Alt det gode jeg har i livet, tilskrives Jesus, og jeg ønsker ved Guds nåde å leve resten av mitt liv for ham.

Et vitnesbyrd om Guds ledelse

Seun har nesten hele livet hatt et ønske om å leve etter Guds vilje, og Gud har vist hvordan Han står bak sine ord.

Jeg ble født inn i en familie med lange religiøse tradisjoner, og var det første barnet i barneflokket som overlevde. Min farfar var en avgudsprest, mens min morfar var en kristen evangelist som plantet mange nye menigheter. Han etablerte omtrent elleve menigheter i sørvest Nigeria og i republikken Benin. Jeg hadde også en tante som hadde grunnlagt en kirke hvor jeg allerede som 12-åring fikk delta i tjenesten, blant annet som møteleder. Min tantes kirke hadde en oppbygging av gudstjenesten som fulgte et gammeltestamentlig forbilde, og jeg gikk i lære hos en ledende prest. Men disse tradisjoner fylte ikke det tomrommet som jeg hadde i hjertet og lengselen etter å oppleve sann frelse og et ekte forhold til Gud.

Far var i militæret da jeg var ung, og vi flyttet ofte. Jeg måtte bo sammen med forskjellige slektinger og venner av familien. Da jeg var seks år, bodde jeg hos en muslimsk familie og ble oppmuntret til å gå på koranskolen sammen med deres sønn. Jeg gikk likevel på søndagsskolen i en kirke i nærheten hver søndag, slik min mor hadde oppdratt meg. I denne tidlige fasen av livet, deltok jeg på møter i mange kirker. Jeg var allerede som 8-åring en barne-evangelist som talte om ting som jeg ikke selv forsto.

Jeg var omkring 13 år gammel da min mor ble invitert av min tante til et møte i Apostolisk Tro. Kort tid etter at vi begynte å gå på møtene, måtte jeg flytte til en annen by for å bo hos min bestemor. Jeg var ikke sikker på om jeg var frelst på det tidspunktet, men jeg elsket Gud, og gikk til fots 3 km på søndager for å komme til møter. Jeg var omtrent 15 da jeg flyttet tilbake til Lagos og min familie, som gikk på alle møter i Apostolisk Tro.

Jeg ble venner med noen gutter i menigheten som ikke tok deres forhold til Gud alvorlig. Vi kom pliktskyldig på møtet, men menigheten var stor og det var lett å stikke av for å oppsøke venner som ikke var med på møtene. Vi sørget for å returnere rett før møtet var slutt, uten at noen av våre foresatte oppdaget at vi hadde vært borte. I denne situasjonen følte jeg meg temmelig rådvill i tankene. Jeg passet ikke inn i de verdslige aktiviteter som mine venner holdt på med. Jeg var påvirket av Guds Ord som jeg hadde hørt hele livet og spesielt i ungdomstiden i menigheten.

Jeg ble involvert i politikk på universitetet, og kunne ha mistet livet i de mange farlige aktiviteter som jeg ble involvert i, men Gud var nådig og trofast beskyttet meg som svar på mors bønner. Hun ba i mange år om at jeg måtte bli frelst, og jeg kunne høre hvordan hun ba om at hvis bare Gud ville frelse meg, ville mine søsken følge meg.

Da jeg var 21, begynte Gud for alvor å påvirke meg, og jeg følte fordømmelse i hjertet. Jeg minnes hvordan det før påsken i 1994 ble kunngjort at et drama ville bli presentert i påsken, og at ungdom som ønsket å være med kunne melde sin interesse. Jeg elsker å opptre, og hadde faktisk vært på audition for å delta i en såpeopera på den tiden, så jeg meldte meg på. Jeg var en god skuespiller, og lærte minneveri i Bibelen regelmessig, men jeg fikk ikke delta likevel fordi jeg ikke var frelst. Det var nok til å oppmuntre meg til å be om å bli frelst, og jeg ble frelst rett før påsken. Det varte imidlertid ikke lenge før jeg mistet troen igjen. Da jeg hadde bedt om å bli frelst, var det lett å gi avkall på alt det som Herren hadde pekt på i mitt liv, bortsett fra en venninne som jeg hadde på den tid, og som jeg elsket høyt.

Da leirmøtet i Lagos skulle holdes det året, var jeg på campus på universitetet, og jeg hørte Herren tale tydelig til mitt hjerte. Han kalte på meg ved navn, og spurte meg: «Seun, hvis du dør nå – hvor vil du gå herfra?» Med tårer i øynene svarte jeg: «Herre, jeg vil ikke gå evig fortapt!» Jeg var tynget ned i hjertet og jeg begynte å be om frelse igjen. Jeg mistet interessen for de fleste verdslige aktiviteter som jeg var involvert i, også studentpolitikken. Da jeg igjen bad om frelse, endret Gud ikke synet på mitt forhold til min kjæreste – han fortsatte å peke på det. Jeg ropte til ham en dag i bønn og sa: «Herre, jeg har ikke styrke nok til å bryte ut av forholdet - jeg trenger din hjelp!» Kort tid etter, kom hun til meg på universitetet og begynte å krangle med meg. Jeg tror at Gud tillot det. Jeg valgte å la være med å gjøre forholdet godt igjen, og fokuserte heller på hjelp fra Gud til å tåle et brudd og frelse min sjel.

Mens alt dette gikk for seg, ble universitetet stengt på grunn av en streik blant foreleserne. Jeg var fri til å delta en tid på leirmøtet og be om å bli frelst. Jeg hadde en samtale med mine venner i menigheten som ikke var seriøse, og fortalte dem at jeg følte at Herren ville komme snart, og at dette var den siste muligheten vi hadde til å gi vårt liv til Ham. Vi var to som gikk sammen på møtet for å be. Vi ble enige om å be hver for oss på ulike steder så vi ikke ville forstyrre hverandre med å snakke i stedet for å be. Herren var trofast, og klokken var nesten to om natten da jeg fikk oppleve å bli født på ny! Jeg løp bort til vennen min for å fortelle de gode nyheter. Han var i dyp søvn. Jeg vekket ham og sa: «Herren er her, og han har frelst meg!»

Det skjedde samme dag som det var et dåpsmøte, og jeg kastet ikke bort tiden. Jeg gikk til predikantene tidlig om morgenen og fortalte at jeg var blitt frelst og ville bli døpt. Herren ga meg styrke til å gjøre opp med min kjæreste og fortelle henne at Gud hadde frelst meg, og at vi ikke kunne ha et forhold lenger. Jeg oppmuntret henne til å søke Gud, og sa at hvis det er Herrens vilje at vi som Guds barn skulle bli gift, vil Gud gjøre det mulig. Hun valgte imidlertid å gå en annen vei, og vi skilte lag som venner.

Jeg bodde sammen med vennen min, og begynte å gå regelmessig på møter i vår lokale menighet i Apostolisk Tro. Min hengivenhet til Herren vokste fort. Jeg sto tidlig opp for å kunne delta på bønnemøtet klokken 5:30, og ble igjen på bønnemøtet som varte fra klokken 6 til 8. Deretter var jeg med og gjorde rent i kirken. Jeg ble helliggjort og senere døpt med Den hellige Ånd under et bønnemøte om kvelden i menigheten i Alapere, Lagos Nigeria.

Bare tre måneder etter at jeg ble frelst, tok Herren min mor uventet hjem til seg, bare 46 år gammel. Jeg var ikke sammen med henne da hun døde, og visste ikke at det hadde skjedd. Neste morgen, ga Herren meg en innskytelse ikke å gå til kirken for å be, men at jeg skulle be hjemme for deretter å gå og besøke mine foreldre og levere noe til min mor. Jeg traff min far underveis, og ble bedt om å hente hans søster for at vi begge skulle komme hjem til dem. Han fortalte meg ikke hva som hadde skjedd, men Herren talte til meg med en hørbar stemme tre ganger mens jeg var underveis til min tante. Første gang føyde han til: «..hva vil du gjøre hvis du kommer til huset og de forteller at din mor er død?» Jeg var rystet, og jeg kan huske at jeg svarte neste gang: «Herre, du kan hjelpe meg!» Tredje gang sa Gud tydelig: «Når du kommer hjem, vil du bli fortalt at din mor er gått bort. Vær frimodig, jeg vil hjelpe deg!» Jeg fikk da et bestemt oppdrag i å lede mine søsken inn på evangeliets vei. Jeg har fem yngre søsken, og Herren har vært trofast. De kjenner Herren alle sammen, og noen av dem tjener Gud på ulike måter i menigheten i dag.

Herren har vært trofast mot meg siden han frelste meg den 26. august, 1994. Min familie var fattig, og det var tider vi ikke hadde noe å spise, men Herren ga oss det vi trengte. Han sørget for våre essensielle behov ved å bruke forskjellige mennesker til å hjelpe oss. Jeg regnet ikke med å kunne fortsette på skolen da min mor døde, men Gud skaffet hjelp fra forskjellige kanter. Min tante som ledet oss til Apostolisk Tro og et ektepar fra en annen stamme i Nigeria tok imot meg som deres eget barn. De viste omsorg for meg, og gjorde det mulig for meg å få en god utdanning. Ved deres og med Herrens hjelp, ble veien til England åpnet av et stipend så jeg kunne få en mastergrad.

Jeg var fortsatt i Nigeria da jeg følte at tiden var kommet til å finne en livsledsager, og jeg begynte å be om det en tid. Herren viste meg en ung kvinne. Det tok litt tid før jeg ble enig med Herren om valget, men når det skjedde, fikk jeg fred i hjertet. Vår kjærlighet til hverandre vokste, og vi ble viet mens jeg studerte i England. Det tok tid før hun fikk et visum og kunne flytte sammen med meg, men Herren har hjulpet oss og har bevart oss i troen.

Herren gjorde det mulig for oss å kunne bosette oss i England. Han har velsignet oss med to gutter, og har gitt oss framgang. Vi fikk være til hjelp som en del av menigheten i UK og vi har kunnet tjene Gud etter beste evne i de oppgaver som vi har fått anledning til å være med på.

Herren ledet oss til å flytte til Stavanger, hvor vi nå er en del av storfamilien i menigheten. I løpet av den korte tiden som er gått siden vi flyttet, har Herren vist oss sin ledelse, blant annet ved å gi meg en god jobb på en forunderlig måte. Vi er blitt etablert som familie i et nytt miljø, og Gud har vist at han virkelig har ledet oss i denne retningen. Det er godt å kunne stole på Guds ledelse.

Mitt liv har vært en lang fortegnelse over Guds velsignelser og undergjæringer, og jeg vil gi ham min lovprisning. Måtte Gud gis all ære.

Seun Ogunleye

Virksomheten i Tromsø er 90 år! Begivenheten vil bli feiret 31. august.

Vi vil skrive mer om dette i neste utgave av Semje.

MENIGHETEN
APOSTOLISK TRO
100 ÅR 1912 - 2012

Tjensvollveien 56, 4021 Stavanger
Tlf: 51 87 27 00 pastor: 51 55 91 85
hjemmesiden: www.apostolisk-tro.no
e-post: apostolisk.tro@gmail.com

Vigdis og LeRoy Tonning

Men jeg blir alltid hos deg,
du har grepet min høyre hånd.
Du leder meg med ditt råd,
og siden tar du imot meg i herlighet.
Hvem har jeg ellers i himmelen?
Når jeg er hos deg, har jeg ikke glede i noe
på jorden.

Sal 73:23-25